

İnsanın İçindeki Deniz

– Lütfiye Çanacık · 21 Şubat 2026

İnsandır kendini ulaşılmaz kılan,
Etrafına dalgalardan örülmüş surlar diken.
Kendi derinliğinin sığ sularında kaybolan,
Sonsuzluk deryasından çıkmaya korkan bir sürgün.
Dur diyen yok, sağa sola bak diyen yok;
Dünyanın uğultusu kıyıda kesilmiş,
Sadece nefsin sınırlarını zorlayan o dikey boşluk...
Özgürlük, o karanlık sularda gizli.

Sudan çıksa, ruhu susuz kalacak;
Kendi suları hem konforlu hem de en güvenilir limanı.
Oysa bir adım atsa toprağa,
Sorumluluklar başlayacak, omzunda dünyanın yükü...
Belki de bir kaçış bu;
Yaşam karada olsa da, deniz kızı değil ki insan,
Solungaçları yok ama derini seviyor.
Çünkü yüzmek, yürümekten daha güvenli;
Girdaplarda kaybolmak, düz yolda yürümekten daha heyecanlı.
Macera duygusunu öldürmemek için,

Bir balık gibi yaşamak gerek o sükunette.

Girdaplara bakarken ürperir ya tenin,
Oysa öteki alemlere açılan adsız bir geçittir o.
Zamanın içinden, başka zamanlara sızan bir yolcu gibi;
Baş döndürücü, sersemletici, mide bulandırıcı...
Gideceğin yere döne döne, bir jet hızıyla vardırır seni.
Gücün kalmaz o boşlukta,
Eriyip akar gidersin...
Eğer özgürlük buysa, kaybolmak en büyük hürriyet.

İçinde binlerce canlı barındırsa da bu deniz,
İnsanın tuzdan içi dışı kaynar, yanar.
Vücudun alt üst olur o yoğunlukta;
Kaybettiğin tuzu kazansan da, fazlası zehir.
Tuzdan kaleler suda birer birer eriyip giderken,
Denizin köpükleri cezbeder seni masal gibi...
Berraktır, durudur, arınmış bir sudur bu;
Sanki tüm derinliğin güzelliği o köpüklerde saklı.
Yüzeye çıkınca anlaşılır sır,
Ancak kıyıya vurunca görülür insanın içindeki deniz.